

Arrest

nr. 90 611 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp X, in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. Tussen mizan 1388 (oktober 2009 in de westerse kalender) en eind sawr 1389 (eind mei 2010 in de westerse kalender) werkte u bij het Afghaans Nationaal Leger (Afghan National Army, ANA). U werd een post toegekend in Kandahar. U verklaart Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen veroorzaakt door uw tewerkstelling bij het ANA. Tijdens de periode van uw tewerkstelling in Kandahar kreeg uw vader bedreigingen van de Taliban. Ze eisten de beëindiging van uw werkzaamheden bij het leger. Uw vader riep u terug naar

huis. De dag van uw aankomst thuis, 's avonds laat, werd u tegengehouden door twee mannen. Uw rugzak werd doorzocht. Ze vonden uw legeruniform terug. Ze herkenden u als zijnde de zoon van H.(...) K.(...) van wie ze hadden geëist zijn zoon uit het leger te halen. Vervolgens werd u meegenomen. Onderweg werd u op verschillende plaatsen op uw lichaam geslagen. U probeerde te ontsnappen. De twee mannen sloegen op de vlucht wanneer ze mensen hoorden naderen. U bent na dit voorval direct naar huis gegaan. Dezelfde mannen kwamen u vervolgens thuis opzoeken. U slaagde erin zich te verschuilen. Vervolgens ging u de volgende dag naar het huis van uw oom, vanwaar u uw vlucht uit Afghanistan verder zette. Op 19 mei 2011 kwam u aan te België waar u de volgende dag een asielverzoek indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van uw taskara, het origineel van uw kaart die u heeft gekregen bij de toetreding bij het ANA, een kaart van de Kaboelbank, een identiteitsbewijs van het ANA en een medisch attest voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt. U slaagde er immers niet in uw activiteiten in het Afghaans Nationaal Leger (ANA), de oorzaak van de problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend, aannemelijk te maken.

Zo bleek uw kennis over de structuur van het ANA tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal beperkt te zijn. Zo blijkt u slechts drie namen van de, volgens u, zes bestaande korpsen – Tandar, Shahin, Selab- van het ANA te kennen (cgvs, p.14). Gevraagd naar de locatie waar in Afghanistan deze korpsen actief zijn geeft u aan dat het Tandarkorps gesitueerd is in Kandahar, Shaheen in Mazar-i-Sharif en het Selabkorps in Herat (CGVS, p. 14). Dit gaat in tegen informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat het Tandarkorps in Gardez en het Selabkorps in Kaboel zijn gevestigd. Het is verder uiterst merkwaardig dat u er niet in slaagt de naam van het korps in Kandahar, waar u verklaart te hebben gewerkt als soldaat, te geven. De vaststelling dat u het Tandarkorps in Kandahar situeert is des te opmerkelijk aangezien u beweert zelf in Kandahar actief te zijn geweest bij het ANA (cgvs, p.14). Verder blijkt u de officiële naam van het korps dat actief was in Kandahar niet te kennen (cgvs, p.14). Zelfs nadat tijdens het gehoor werd verwezen naar de officiële naam van het korps dat in Kaboel gevestigd was, waarvan u wel de officiële naam vermeldde (cgvs, p.14), bleek u niet in staat om het nummer waarmee uw eigen korps werd aangeduid te vermelden (cgvs, p.14). Wat betreft de officiële naam van het korps dat in Kaboel gelegerd is moet overigens worden opgemerkt dat deze niet het 202de is zoals u aangaf maar het 201ste. Ook uw verklaringen met betrekking tot de onderverdeling van de korpsen overtuigen niet. U stelde wat dit betreft aanvankelijk dat een korps is opgedeeld in divisies, bataljons en milities (cgvs, p.15). Wanneer u echter werd gevraagd deze opdeling naar grootte te rangschikken slaagde u hierin niet. Volgens u was een korps eerst onderverdeeld in een garnizoen (leva) dat op zijn beurt was onderverdeeld in provincies. Daaronder zou dan weer de Commanding Office, dat is onderverdeeld in districten, hebben gestaan (cgvs, p.15). Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat het Atal korps dat in Kandahar is gevestigd in april 2010 was opgedeeld in 4 brigades die op hun beurt werden gevormd door verschillende bataljons of kandaks (Dari voor het woord bataljon). Van een opdeling naar provincie of district zoals u aangaf, blijkt in informatie van het Commissariaat-generaal geen sprake te zijn. Aangezien u stelde gedurende zeven maanden actief te zijn geweest binnen het ANA en er een opleiding te hebben gevolgd kan redelijkerwijze worden verwacht dat u over enige basiskennis van de structuur van deze organisatie beschikt.

Verder blijkt u evenmin de naam van de bevelhebber van het militaire trainingscentrum in Kaboel te kennen. Hiernaar gevraagd wijst u op Aziz Rahman en verklaart u dat hij er de hoogste in rang was (cgvs, p. 14). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Brigade Generaal Mohammad Amin Wardak tot 16 oktober 2009 het hoofd was van het Kabul Military Training Center was en dat hij werd opgevolgd door Generaal Aminullah Paktiani. Uit informatie blijkt verder dat Aziz Rahman het hoofd was van de rekruteringsseenheid van het ANA. Uit uw verklaringen blijkt wat dit betreft overigens dat u wel degelijk een onderscheid maakt tussen het Kabul military Training Center en de rekruteringsseenheid. Wanneer u de vraag wordt gesteld welke taken of job u wordt gegeven in de provincie nadat u zich aanmeldt (CGVS, p.12) maakt u immers zelf een heel duidelijk een onderscheid tussen het commissariaat van het ANA dat instaat voor de rekruteringsseenheid en het militaire trainingscentrum in Kaboel waar u verklaart een opleiding te hebben gekregen (CGVS, p. 13)

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen moet er geconcludeerd worden dat er aan uw werkzaamheden voor het ANA geen geloof kan worden gehecht. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweringen met betrekking tot de problemen die deze activiteiten met zich mee zouden hebben gebracht. Er kan in uw hoofde dan ook niet worden geconcludeerd tot

het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. De documenten die u ter staving van uw asielrelaas voorlegde zijn niet van aard de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Uw taskara geldt immers slechts als indicatie voor uw identiteit welke niet betwist wordt. De overige documenten hebben verder enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf echter niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Evenzeer moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas."

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus toegekend krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen kan er vanuit worden gegaan dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precare veiligheidssituatie in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar kunt vermijden door zich in de provincie Kaboel te vestigen. Uit uw verklaringen is gebleken dat u een sociaal opvangnet heeft in de provincie Kaboel. U beschikt immers over een financieel draagkrachtig netwerk in de provincie Kaboel, namelijk uw oom en uw neven (CGVS p. 4, 9, 10). Allereerst gevraagd naar de relatie van uw vader met uw oom, antwoordt u, dat uw oom jullie thuis wel kwam bezoeken wanneer u in Afghanistan was. (CGVS, p. 9). Vervolgens gevraagd naar de baan van uw oom, vertelt u dat hij oud is en niet meer werkt. U verklaart dat hij vroeger dierenhandelaar was. Hij kocht dieren in Nangarhar en verkocht ze vervolgens in andere plaatsen in Herat en in Iran aan slagers. Gevraagd of hij beschikt over zijn eigen huis antwoordt u ja. Eveneens gevraagd of uw oom kinderen heeft, verwijst u zelf naar uw verschillende neven, waarvan 5 over hun eigen huis beschikken en waarvan één werkt in de constructiesector (CGVS, p10).

Anderzijds gevraagd naar eventuele risico elementen die een verblijf bij uw oom in Kaboel onmogelijk zouden maken, verwijst u enkel naar de mogelijkheid dat uw oom in problemen zou komen omwille uw problemen met de Taliban en dat hij verder woont dan Kaboel stad namelijk in het district Shakar Dara (CGVS, p.9, 10). Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot uw profiel als soldaat bij het ANA en hierdoor gevaar loopt, kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien. Uit dit alles blijkt dat in de gegeven omstandigheden Shakar Dara als mogelijke verblijfplaats voor u moet worden overwogen. In casu dient dan ook voor u de veiligheidssituatie in Shakar Dara te worden beoordeeld. Uit uw verklaringen kan nergens worden opgemaakt dat Shakar Dara in uw geval niet als een volwaardig verblijfsalternatief kan worden beschouwd.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak)" dd. 14.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat ANSO in 2010 meldt dat de activiteit van AGE's in de provincie Kaboel verwaarloosbaar is ten opzichte van andere gebieden in het land. AGE's zouden hun focus van de provincie hebben weggenomen en hun strategieën op andere regio's hebben gericht. In het eerste kwartaal van 2011 beschouwt ANSO de provincie dan ook als een met lage onveiligheid, behalve voor enkele districten waar een strategische weg doorheen loopt en die als Pashtundistricten kunnen worden beschouwd. Voor Shakardara wordt echter geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar,

Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kaboel een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Shakardara in de provincie Kabul, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Shakardara actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Shakardara van de provincie Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de artikelen 195, 196, 197, 198, 199 en 203 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status", de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 17, § 2 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de regels die de bewijskracht bepalen die aan documenten gehecht moet worden, voortvloeiend uit artikel 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, de regels die de bewijslast bepalen voortvloeiend uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en 870 van het Gerechtelijk Wetboek. Tevens stelt hij dat een manifeste appreciatiefout werd begaan. Verzoeker tracht de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus meent verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had moeten nagaan of hij wel in Kabul zou kunnen wonen en er zich veilig zou voelen. Verzoeker wijst er op dat hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dat hij geen contact onderhoudt met zijn oom in Kabul, dat zijn vrouw geen familie in Kabul heeft en dat hij zich niet bij zijn oom in Kabul zou kunnen vestigen. Bovendien is de situatie in Kabul heel gevaarlijk en worden er heel vaak aanslagen gepleegd. Verzoeker voert tevens aan dat het CEDOCA-verslag niet actueel is en dateert van oktober 2011. Volgens verzoeker blijkt duidelijk uit de bij het verzoekschrift gevoegde berichtgeving dat de situatie in Kabul verergerd is.

Ter terechtzitting legt verzoeker de volgende stukken neer: voting card, foto's, enveloppe, verzendingsbewijs EMS.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig

ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers kennis over de structuur van het Afghaanse Nationaal Leger (ANA), waarbij hij naar eigen zeggen gewerkt heeft in de periode oktober 2009 - eind mei 2010, beperkt is.

Zo kan worden vastgesteld dat verzoeker slechts drie namen van de, volgens hem, zes bestaande korpsen van het ANA kent (gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd naar de locatie waar in Afghanistan deze korpsen actief zijn, gaf verzoeker aan dat het Tandarkorps gesitueerd is in Kandahar, het Shaheenkorps in Mazar-i-Sharif en het Selabkorps in Herat (gehoorverslag CGVS, p. 14). Deze verklaringen zijn niet in overeenstemming met de informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd (Landeninformatie). Hieruit blijkt immers dat het Tandarkorps in Gardez, het Selabkorps in Kabul en het Atalkorps in Kandahar gevestigd zijn. Niettemin verzoeker verklaarde in Kandahar als soldaat te hebben gewerkt, kent hij de naam van het korps aldaar niet (gehoorverslag CGVS, p. 14). Aangezien verzoeker beweerde zelf in Kandahar actief te zijn geweest bij het ANA ondermijnen de vaststellingen dat hij het Tandarkorps in Kandahar situeert en de officiële naam van het korps dat actief was is Kandahar niet kent, zijn geloofwaardigheid.

Verzoekers verklaringen met betrekking tot de onderverdeling van de korpsen overtuigen evenmin. Verzoeker stelde immers aanvankelijk dat een korps is opgedeeld in divisies, bataljons en milities en vervolgens dat een korps onderverdeeld is in een garnizoen (Leva) dat op zijn beurt onderverdeeld is in provincies en daaronder zou dan weer de Commanding Office, dat onderverdeeld is in districten, staan (gehoorverslag CGVS, p.15). Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat het Atal korps dat in Kandahar is gevestigd in april 2010 was opgedeeld in 4 brigades die op hun beurt werden gevormd door verschillende bataljons. Van een opdeling naar provincie of district zoals verzoeker aangaf, blijkt in de bij het administratief dossier gevoegde informatie geen sprake te zijn. Aangezien verzoeker verklaarde gedurende zeven à acht maanden actief te zijn geweest binnen het ANA en er een opleiding te hebben gevolgd, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij over enige basiskennis van de structuur van deze organisatie beschikt.

Verder kan worden vastgesteld dat verzoeker evenmin de naam van de bevelhebber van het militaire trainingscentrum in Kabul kent. Hiernaar gevraagd wijst hij op Aziz Rahman en verklaart hij dat deze er de hoogste in rang was (gehoorverslag CGVS, p. 14). Nochtans blijkt uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat Brigade Generaal Mohammad Amin Wardak tot 16 oktober 2009 het hoofd van het Kabul Military Training Center was en dat hij werd opgevolgd door Generaal Aminullah Paktiani (Landeninformatie). Uit deze informatie blijkt verder dat Aziz Rahman het hoofd was van de rekruteringsseenheid van het ANA. Uit verzoekers verklaringen blijkt wat dit betreft overigens dat hij wel degelijk het verschil kent tussen het Kabul Military Training Center en de rekruteringsseenheid. Wanneer hem de vraag werd gesteld welke taken of job in de provincie wordt gegeven nadat men zich aanmeldt maakt hij immers zelf een heel duidelijk onderscheid tussen het commissariaat van het ANA dat instaat voor de rekruteringsseenheid en het militaire trainingscentrum in Kabul alwaar hij verklaarde een opleiding te hebben gekregen gedurende twee maanden (gehoorverslag CGVS, p. 12 - 13). Gelet op voorgaande vaststellingen is verzoekers vergoelijking met name dat hij dacht dat Aziz Rahman opperbevelhebber was omdat deze regelmatig naar de soldaten toekwam en veel bevelen gaf ontoereikend om zijn gebrek aan kennis desbetreffend te verschonen.

Ook de door verzoeker aangevoerde beperkte tijdspanne waarin hij binnen het ANA actief was, is niet bij machte om zijn gebrekkige kennis te verklaren. Van iemand die beweert in Kandahar gelegerd te zijn geweest en gedurende twee maanden een opleiding te hebben genoten in het Kabul Military Training Center, kan minstens worden verwacht dat hij zowel de naam van zijn eigen korps kent als deze van de bevelhebber van het Kabul Military Training Center, alsmede een duidelijke toelichting kan geven over de onderverdeling van de korpsen. De stelling dat hij wel andere elementen kon aanreiken over het ANA, doet hier geen afbreuk aan. Verzoeker toont niet aan dat hij geheugenproblemen heeft, noch dat deze geheugenproblemen en de stress waarmee hij tevens te kampen heeft een invloed zouden hebben gehad op zijn verklaringen die hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgelegd.

Voormelde vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekers beweemde activiteiten binnen het Afghaanse Nationaal Leger.

2.4. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen *supra* (in punt 2.3.) werd vastgesteld, blijkt afdoende dat verzoekers verklaringen omtrent zijn activiteiten bij het ANA, hetgeen de kern van zijn asielrelaas uitmaakt, ongeloofwaardig zijn. De stukken die verzoeker ter terechtzitting bijbrengt, kunnen hoe dan ook geenszins enige bewijswaarde hebben.

De bovenstaande vaststellingen inzake verzoekers activiteiten voor het ANA volstaan reeds om verzoeker het vluchtelingenstatuut te weigeren. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers werkzaamheden binnen het Afghaanse leger kan er bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker tengevolge hiervan met de Taliban zou kennen.

2.5. In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad stelt vast dat verzoeker een oom heeft die in het district Shakar Dara in de provincie Kabul woont (gehoorverslag CGVS, p. 4, 9, 10).

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Shakar Dara.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak)", update van 14 oktober 2011) en die o.a. gesteund is op de UNHCR richtlijn van 17 december 2010, (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*) blijkt dat de activiteit in de provincie Kabul verwaarloosbaar is ten opzichte van andere gebieden in het land. AGE's (antiregeringselementen) zouden hun focus van de provincie hebben weggenomen en hun strategieën, op andere regio's hebben gericht. In 2010 vonden er luidens voormelde informatie, occasioneel AGE incidenten plaats in de districten Paghman, Musavi, Khaki Jabar, *Shakar Dara* en Bagrami. ANSO meldt medio 2011 dat er sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie heeft plaatsgegrepen, behalve in het district Surobi, waar vooral de Taliban en Hezbi-Islami actief zijn. Wat betreft de andere districten worden vooral successen van de veiligheidstroepen gemeld. De persberichten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt hebben betrekking op incidenten die plaatsvonden in de hoofdstad Kabul en kunnen ter beoordeling van de veiligheidssituatie in het district Shakar Dara van de provincie Kabul dan ook niet dienstig worden aangewend. Deze artikelen doen bijgevolg geenszins afbreuk aan voormelde objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit aldus blijkt dat er actueel voor burgers in het district Shakar Dara geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF